

LEWIS CARROLL

ALICE

ÎN ȚARA OGLINZILOR

Editura HERRA

ISBN 978-9975-11-111-8

Pionul Alb (Alice) joacă și câștigă în unsprezece mișcări

1. Alice întâlnește Regina Neagră.
2. Alice trece prin al III-lea pătrat al Reginei (cu trenul) spre al IV-lea pătrat al Reginei (Hopa și Țopa).
3. Alice întâlnește Regina Albă (cu șalul).
4. Alice spre al V-lea pătrat al Reginei (dugheană, râu, dugheană).
5. Alice spre al VI-lea pătrat al Reginei (pădurea).
6. Alice spre al VII-lea pătrat al Reginei (pădurea).
7. Cavalerul Alb ia Cavalerul Negru.
8. Alice spre al VIII-lea pătrat al Reginei (încoronarea).
9. Alice devine Regină.
10. Alice intră în palat.
11. Alice ia Regina Neagră și câștigă.

1. Regina Neagră spre pătratul IV al coloanei Turnului Regelui.
2. Regina Albă spre pătratul IV de pe coloana Nebunului ei (după șal).
3. Regina Albă spre pătratul V al Nebunului ei (se preface în oaie).
4. Regina Albă spre pătratul VIII al Nebunului Regelui (lasă oul pe raft).
5. Regina Albă spre pătratul VIII al Nebunului ei (fugind de Cavalerul Negru).
6. Cavalerul Negru spre pătratul II al regelui (șah).
7. Cavalerul Alb spre pătratul V al Nebunului Regelui.
8. Regina Neagră pe pătratul din coloana Regelui (examenul).
9. Palatul reginelor.
10. Regina Albă pe pătratul VI al Turnului ei (supa).

CUVÂNT ÎNAINTE AL AUTORULUI

Deoarece problema de șah dată pe pagina anterioară a nelămurit pe unii dintre cititorii mei, poate că este bine să explic că ea e corect alcătuită în ceea ce privește mișcărilor. Alternanța între Negru și Alb poate că nu este respectată atât de strict pe cât ar putea să fie... dar atacul Regelui Alb la mișcarea a VI-a, capturarea Cavalerului Negru la mișcarea a VII-a și șah-matul final al regelui Negru vor fi găsite – de către oricine își va da osteneala să așeze piesele și să execute mișcărilor după cum sunt indicate – în strictă concordanță cu legile jocului...

LEWIS CARROLL

PREFAȚĂ

*Copil cu ochi mirați și mari
Și cu senină față,
Vezi anii cât sunt de fugari,
Și ne desparte o viață.
Și totuși vei primi cu har
Și dragostea un basm în dar.*

*Eu nu cunosc nici chipul tău
Nici vocea-ți argintie,
Și nici nu cred ca mai târziu
Să-mi dai un gând și mie.
Dar e destul că azi vei vrea
S-ascuți cu drag povestea mea.*

*Un basm ce-a început cândva
În zile însorite,
O melodie ce-ngâna
Lopețile vâslite,
Un ritm ce stăruie mereu
De ani și ani în gândul meu.*

*Ci vino și ascultă – aci
Un glas de-nfiorare.
Fetița-i tristă, n-ar dori
Să meargă la culcare!
Noi toți suntem copii și-n veci
Ne temem de culcușuri reci.*

*Afară e un ger cumplit
Și vântu-n crengi răsună,
În casă-i cald și potolit,
Stăpână-i voia bună.
Când basmu-n vraja lui te-a prins
Mai uiți furtuna ce s-a încins.*

*Și dacă vre-un suspin duios
Povestea o presară
La gândul visului spumos
Ce-a fost odinioară,
Tristețea nu va copleși
Nici când un basm pentru copii.*

CASA OGLINZILOR

Un lucru era sigur, că pisicuța cea albă nu avusese nici un amestec; a fost numai și numai vina pisoiului negru. Căci în ultimul sfert de oră, pisica bătrână o spălase pe obraz (și ea stătuse foarte cuminte); așa încât înțelegeți că n-a putut să aibă nici un amestec în acea ispravă.

Dina își spăla copiii pe obraz în felul următor: mai întâi ținea nenorocitul de ureche cu o labă, apoi, cu cealaltă freca obrazul peste tot de jos în sus, începând cu nasul: și tocmai atunci, precum spuneam, se apucase cu strășnicie de pisicuța cea albă, care stătea binișor și încerca să toarcă înțelegând, fără îndoială, că totul era spre binele ei.

Pisoiul cel negru însă, isprăvise cu spălatul mai devreme, în acea după-amiază și, pe când Alice ședea ghemuită într-un colț al jețului cel mare, vorbind singură, aproape dormind, pisoiul se juca pe întrecute cu ghemul de lână, pe care Alice încercase să-l depene, și-l rostogolea de colo-colo, până când îl desfăcu de tot. Și iată-l răspândit pe covor, încurcat și numai noduri, iar în mijloc pisoiul, alergând după propria lui coadă.

– O, micuțele răutăcios! strigă Alice, prinzând pisoiul și sărutându-l abia, ca să-l facă să înțeleagă că e în dizgrație. În adevăr, Dina ar fi trebuit să te învețe cu purtări mai

bune! Ar fi trebuit, Dina, știi bine că ar fi trebuit! adăugă ea, uitându-se muștrător la pisica bătrână și vorbind cu glasul, cât putu de supărat – apoi se cățără iar în jilț, luând cu ea pisoii și lâna și începu să depene ghemul din nou. Dar nu avea nici un spor, deoarece vorbea tot timpul când cu pisoii, când cu sine însăși.

Kitty stătea foarte cuminte pe genunchii ei, prefăcându-se că observă depănatul, întinzând din când în când câte o lăbuță și atingând încetișor ghemul, ca și cum ar fi fost gata să dea o mână de ajutor, dacă i s-ar fi îngăduit.

– Știi ce-i mâine, Kitty? începu Alice. Ai fi ghicit dacă te-ai fi urcat la fereastră cu mine; numai că Dina te spăla și n-ai putut. Mă uitam la băieții care adunau vreascuri pentru focurile serbării și e nevoie de o grămadă de vreascuri, Kitty! Dar era atât de frig și ninge așa de tare, încât fură nevoiți să înceteze. Dar, n-are a face, mâine tot ne ducem să vedem focurile.

Alice depănă două-trei rânduri de lână în jurul gâtului pisoiiului, numai așa, să vadă cum îi stă: pisoiiul făcu o mișcare, ghemul se rostogoli pe podea și o mulțime de lână se desfăcu iar.

– Știi, Kitty, continuă Alice, de îndată ce se așezară din nou, – când am văzut ce ispravă ai făcut, m-am supărat atât de rău, încât eram cât pe ce să deschid fereastra și să te dau afară în zăpadă! Și ai fi meritat-o, micuț răutăcios! Ce ai de zis întru apărarea ta? Acum nu mă întrerupe! continuă Alice ridicând un deget, îți voi spune toate greșelile tale. Numărul unu: ai scâncit de două ori, în timp ce Dina te spăla pe obraz azi-dimineață. Nu poți să tăgăduiești, Kitty, te-am auzit! Ce-ai spus? (prefăcându-se că aude pisoiiul

vorbind). Laba Dinei ți-a intrat în ochi? Apoi e vina ta, c-ai ținut ochii deschiși, dacă i-ai fi ținut închiși strâns de tot, nu s-ar fi întâmpat. Acum, nu te mai dezvinovăți, ci ascultă! Numărul doi: ai tras pe Albișoara de coadă, tocmai când i-am pus dinainte strachina de lapte!

– Ce? Ți-era sete? Ia spune! De unde știi că nu-i era sete și ei? Acum, numărul trei: mi-ai desfăcut tot ghemul, bănuind că nu văd!

– Acestea fac trei greșeli, Kitty, și până acum n-ai fost pedepsit pentru nici una din ele. Păstrez toate pedepsele tale pentru miercuri. Închipuie-ți că și mie mi-au adunat pedepsele! continuă ea, vorbind mai mult cu sine decât cu pisoiful.

– Ce vor face la sfârșitul anului? Cred că nu voi fi trimisă la închisoare, când va veni ziua aceea. Sau, ia să văd! Să zicem că de fiecare pedeapsă mi se ia un prânz: atunci, când ziua aceea nenorocită va veni, voi fi nevoită să mă lipsesc de cincizeci de prânzuri deodată! Ei, de asta nu mi-ar plăcea prea mult! Aș vrea mult mai mult să mă lipsesc de ele decât să le mănânc!

– Auzi cum lovește zăpada-n ferestre, Kitty? Ce zgomot plăcut! Ca și cum cineva ar săruta fereastra pe dinafară. Oare zăpada iubește copacii și câmpiile, de le sărută atât de blând? Și apoi le acoperă liniștită cu o învelitoare albă; și poate că le spune: “Culcați-vă, dragii mei, până vine primăvara”. Iar când se trezesc din nou, primăvara, se îmbracă de sus până jos în verde și dansează – ori de câte ori suflă vântul – ah, ce frumos e! strigă Alice, bătând din palme și scăpând ghemul de lână.

– Aș vrea atât de mult să fie adevărat!

– Sunt sigură că pădurile par somnoroase, toamna, când frunzele îngălbenesc.

– Kitty, știi să joci șah? Nu râde, dragul meu, te întreb serios. Căci adineaori, pe când jucam, te uitai, ca și cum ai fi înțeles: iar când am spus: “Șah!”, ai început să torci! Într-adevăr a fost un joc frumos, Kitty și aș fi putut să câștig, dacă n-ar fi fost urâciosul acela de cal, care s-a rostogolit peste figurile mele! Dragă Kitty, să zicem că...

Aș dori să vă pot spune jumătate din câte spunea Alice, începând cu cuvintele ei preferate: “Să zicem că...” Și chiar cu o zi înainte avusese o lungă discuție cu sora sa, numai din pricină că Alice începuse cu: “Să zicem că noi suntem regii și reginele”, și sora sa, căreia îi plăcea să fie foarte exactă, susținuse că nu s-ar putea, deoarece nu există decât câte doi din fiecare și Alice fu nevoită să spună: “Bine, tu poți să fii una din ele, iar eu voi fi restul”. Iar odată o spriase pe bătrâna ei guvernantă, ținându-i în ureche: “Să zicem că eu sunt o hienă flămândă și dumneata ești un os.”

Dar ne depărtăm de convorbirea dintre Alice și pisoii ei.

– Kitty, să zicem că tu ești Regina Neagră. Știi, dacă te-ai ridica în două labe și ai îndoi pe celelalte, ai semăna aidoma cu ea. Încearcă! Și Alice luă regina Neagră de pe masă și o puse dinaintea pisoiiului, ca model: totuși, lucrul nu izbuti, după cum spunea Alice, mai ales din pricină că pisoiiul nu voia să îndoiaie labele cum se cuvine. Pentru ca să-l pedepsească, Alice îl ținu în fața oglinzii, ca să poată vedea ce supărată era – și dacă nu te îmbunezi numaidecât, te bag în Casa Oglinzilor. Ți-ar plăcea?

– Acum, dacă vei fi atent, Kitty, și nu vei vorbi atât de mult, îți voi spune tot ce știu despre Casa Oglinzilor. Mai întâi – încăperea, pe care o poți vedea prin oglindă e întocmai ca salonul nostru, numai că lucrurile merg altfel. Eu pot să văd totul, când mă urc pe un scaun – totul, afară de porțiunea căminului. O! Cât aș vrea să pot vedea și această parte! Aș vrea atât de mult să știu dacă au și acolo foc în timpul iernii. Niciodată nu poți ști, afară de cazul când soba noastră face fum, și atunci se vede fum și în încăperea aceea – dar asta ar putea fi numai un pretext, ca să ne facă să credem că au foc. Apoi, cărțile seamănă cu ale noastre, dar cuvintele sunt scrise de-a-ndoaselea.

Asta o știu, pentru că am ținut una din cărțile noastre în fața oglinzii și ei au ținut una în încăperea cealaltă. Ți-ar plăcea să stai în Casa Oglinzilor, Kitty? Sunt curioasă dacă ți-ar da lapte acolo. Poate că laptele din Casa Oglinzilor nu e bun de băut. Dar, uite, Kitty! Am ajuns la coridor. Poți să-ți arunci o privire în coridorul din Casa Oglinzilor, dacă lași deschisă ușa salonului: cât poți vedea cu ochii, seamănă foarte mult cu coridorul nostru, dar știi, ar putea să fie altfel, dincolo. Ah, Kitty! Ce frumos ar fi, dacă am putea pătrunde în Casa Oglinzilor! Sunt sigură că acolo se află lucruri atât de frumoase! Să zicem că există o cale de a pătrunde. Să zicem că Oglinda s-a făcut moale ca un borangic, așa încât putem trece prin ea. Uite, acum s-a făcut ca un fel de ceață. Va fi destul de ușor să treci prin ea.

Spunând acestea, Alice se pomeni pe brâul sobei, fără să-și dea seama cum ajunsese acolo. Și, firește, oglinda începu să se topească, întocmai ca o ceață argintie.

În clipa următoare, Alice trecu prin sticlă și sări jos în Camera Oglinzilor. Primul lucru ce îl făcu, a fost să se uite dacă era foc în cămin, și simți o mare plăcere, văzând că era foc adevărat, arzând cu tot atâta strălucire, ca și acela, pe care-l lăsase în urma ei.

– Așadar aici îmi va fi tot atât de cald ca și în vechea locuință, se gândi Alice; ba chiar și mai cald, pentru că aici nu va fi nimeni, care să mă certe că stau la foc. Ah, ce nos-tim va fi când mă vor vedea aici prin oglindă și nu vor putea ajunge până la mine!

Apoi începu să se uite în jurul ei și observă că ceea ce se putea vedea din camera veche erau lucruri de toate zilele și prea puțin interesante, pe când tot restul era cât se poate de diferit. De pildă, tablourile din peretele de lângă sobă păreau toate să aibă viață și chiar ceasornicul de pe cămin (știți că-n oglindă nu-i puteți vedea decât spatele) luase chipul unui bătrânel care rânjea la ea.

– Încăperea aceasta nu e atât de curată ca cealaltă, se gândi Alice, observând în cenușă câteva figuri de șah: în clipa următoare, scoțând un mic strigăt de surpriză, Alice se afla pe jos, în patru labe, uitându-se la ele. Figurile de șah se plimbau, două câte două!

– Iată Regele Negru și Regina Neagră, zise Alice în șoaptă, de teamă să nu-i sperie, și iată Regele Alb și Regina Albă șezând pe marginea lopeții, și mai sunt două Turnuri care se plimbă la braț, cred că nu mă pot auzi și aproape sunt sigură că nu mă pot vedea. Parcă simt că mă fac invizibilă...

Acum auzi ceva scârțâind pe masa din spatele ei. Alice întoarse capul tocmai când unul din Pionii Albi se

rostogoli și începu să dea din picioare. Alice se uita la el foarte curioasă să vadă ce se va mai întâmpla.

– E glasul copilului meu! strigă Regina Albă, trecând pe lângă Rege cu atâta grabă, încât îl răsturnă în cenușă. Scumpa mea Lily! Pisicuța mea împărătească! Și începu să se cațere nebunește pe marginea galeriei.

– Găgăuță împărătească! zise Regele, frecându-și nasul, pe care și-l lovise în cădere. Avea tot dreptul să se supere pe Regină, căci era plin de cenușă din cap până-n picioare.

Alice dorea foarte mult să-i fie de folos și, cum sărmana Lily era să se îmbolnăvească țipând, ridică în grabă Regina și o puse pe masă, alături de gălăgioasa ei fetiță.

Regina găfâi și se așeză pe jos: călătoria rapidă prin aer îi luase răsuflarea și, timp de câteva minute nu putu face altceva decât să dezmierde pe mica Lily în tăcere. De îndată ce-și mai veni în fire strigă Regelui Alb, care stătea posomorât în cenușă:

– Ferește-te de vulcan!

– Ce vulcan? întrebă Regele, uitându-se cu îngrijorare în foc, ca și cum ar fi crezut că acolo era locul cel mai probabil în care să găsești un vulcan.

– Pe mine m-a azvârlit în aer, zise Regina care tot mai sufla greu. Vezi să vii sus, pe drumul obișnuit, să nu fii azvârlit în aer!

Alice observă Regele Alb, care se lupta să se urce din vergea în vergea, până când în cele din urmă zise:

– În felul acesta vei avea nevoie de ore întregi ca să ajungi la masă. Mai bine ar fi să te ajut. Vrei?